

Bilag 14.

Fr. Vinding Kruse
professor, dr. jur.

Til Folketingsudvalget angående det forelagte lovforslag om tilsyn med monopol og konkurrencebegrænsning.

Til min afhandling om trustkommissionens betænkning og ovennævnte lovforslag har handelsministeriet efter anmodning fra det ærede folketingsudvalg fremsat nogle bemærkninger, bilag 7, sp. 267 ff. (i det følgende kaldet: bm.). Disse giver mig anledning til at fremhæve følgende:

1. Ministeriet udtaler (bm. sp. 269), at „trustkommissionen med sin teoretiske og praktiske sagkundskab har været nøje fortrolig med administrativ og juridisk praksis på det lovgivningsområde, kommissionen har beskæftiget sig med“. Dertil må bemærkes, at denne fortrolighed med dette store praktiske materiale fra udland og indland mærker man i hvert fald ikke noget til i *kommissionens betænkning* — og det var jo her, sagkundskaben skulle vise sig. Kommissionens for offentligheden skjulte tanker og viden kan man jo ikke i en kritik tage hensyn til. Her må man holde sig til, hvad *kommissionen selv skriver* i sin trykte betænkning.

Men dernæst ville jo en sådan sagkundskab hos kommissionen — hvis den var trykt i dens betænkning — uvægerlig have medført, at kommissionen havde opgivet de *generelle forbud*, thi, som jeg har dokumenteret i mit skrift I, kan disse *ikke begrundes i erfaringerne* fra udlandet eller her fra landet. Det er betegnende, at når ministeriet vil godtgøre, at kommissionen har haft denne sagkyndige viden om erfaringerne fra udlandet, kan den kun nævne et enkelt sted på en enkelt side, nemlig kommissionsbetænkningen side 38 (jfr. bm. sp. 270).

Det er dernæst urigtigt, når det (bm. sp. 270) siges, at „der ikke i min redegørelse for frem-

med ret er tilvejebragt nogen oplysning, der kan give grund til ændring i kommissionens fremstilling“. Det virkelige forhold er det, at hvis kommissionen havde haft det kendskab til amerikansk rets udvikling i domspraksis efter trustlovene, som mit skrift giver, og havde redegjort udførligt herfor, turde ministeriet ikke med nogen saglig begrundelse have dristet sig til at foreslå så drastisk generelle indgreb i erhvervslivet som i forslaget §§ 10 og 11.

For kommissionens forsømmelse af at undersøge dansk domspraksis gives der i virkeligheden i bm. sp. 269—272 intet som helst forsvar; og omtalen heraf, som der *nu* endelig gives sp. 271, viser klart, at man ikke alene har været ukendt med denne domspraksis, men at man nu, efter at være gjort opmærksom på den, slet *ikke har forstået den*. Det siges nemlig her (i bm. sp. 271 midt): „Positivt taler dette domsmateriale som helhed til støtte for de nu foreslåede lovbestemmelser om forbud mod visse eksklusiv-aftaler m. v., idet disse bestemmelser kan ses som videreførelse af en linie, der har udviklet og fæstnet sig i gældende domspraksis“. Er der noget, denne domspraksis *ikke* viser, så er det denne dristige påstand, thi hele dansk domspraksis på dette område giver overhovedet kun erfaringer for den *konkrete, individuelle* prøvelse og *netop ikke for lovforslagets generelle regler*.

Dernæst påstås det (bm. sp. 272 f. n.) at „kommissionen ikke selv drager konklusioner med hensyn til lovgivningens indretning af denne almindelige oversigt“. Dette er ikke rigtigt, thi hvis kommissionen havde undladt at drage konklusioner, havde man